

متن پرسش

سلام علیکم: استاد در شرح غزل شماره ۷۸ در شرح بیت (ساقی بیار باده و با محتسب بگو / انکار ما مکن که چنین جام، جم نداشت) فرمودید سالک، بوسیله نفی انانیت و بریدن نگاه از نظر در کمالات خود، روحش از کثرات و ماهیات به وحدت متصل می شود و تجلی اسم جلال را می چشد و هم چنین روحش با سایر عوالم نیز متحد می گردد. با توجه به آیه «اولم ینظروا الی ملکوت السماوات و الارض» و ارتباطش با این بیت می توان گفت انسان سالک در اثر نفی حرکت در راستای امیال و نفس خود، نظرش را از کثرات می بُرد و به ملکوت و عالم قدس و اسم جلال نظر می کند و بدین وسیله هم متصل به مبادی اصیل وحدت و حقیقت می شود و هم بدلیل قرب به مقام اشرف مخلوقات و خلیفه الهی، توانایی دارد در تمام عوالم حاضر شود و بعد لایقف خود را با قوت به صحنه آورد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین طور است مشروط بر آن که دین را در محدوده‌ی مفاهیم ذهنی تقلیل ندهیم. موفق باشید